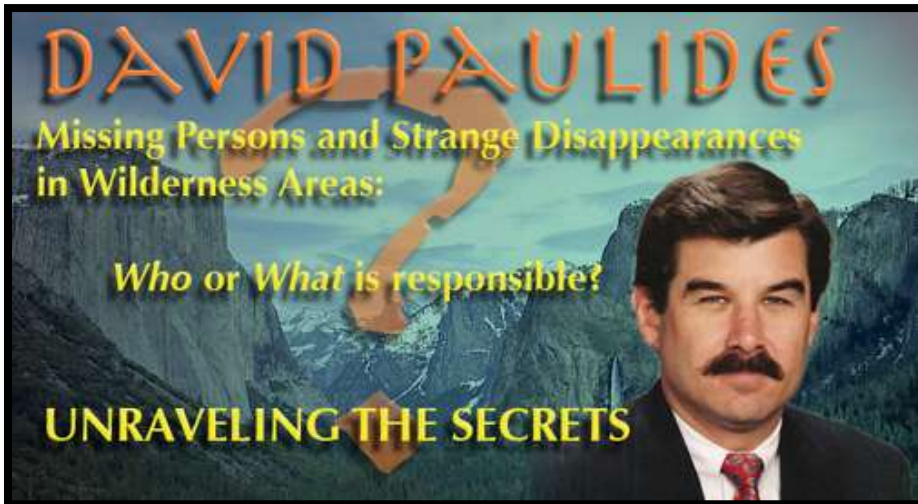

DE DIMENSIES VAN MISSING 411

Misschien dat de meest indrukwekkende boeken de boeken zijn die absolute *weirdness* koppelen aan het hele gewone dagelijkse. Dat is het recept voor veel horrorfilms. Het maakt dat je het gevoel krijgt dat de grond zomaar onder je weg kan zakken, zonder dat je er iets tegen kunt doen. Je ziet het niet aankomen. Je wereld is normaal en dagelijks, tot je in een seconde de greep verliest omdat er iets onverklaarbaars is gebeurd, iets wat je confronteert met je diepste angsten waar geen rationaliteit je voor kan behoeden.

Al eerder schreef ik in Verwondering over de boeken 'MISSING 411' van David Paulides, die mij in de houdgreep hadden. Onlangs verscheen een derde boek, dat ik natuurlijk meteen bestelde.

David Paulides is een ex-politieman, nu researcher van vermissingen in Amerika. Geen criminele aanslagen op kinderen en volwassenen, en ook geen vermissingen van mensen die zelf kiezen voor een leven incognito, of van pubers die van huis weglopen. Paulides onderzoekt alleen gevallen van vermissingen in landelijke gebieden - vaak de Nationale Parken van Noord Amerika - van kinderen en volwassenen die in rook opgaan. Kinderen die een minuut alleen worden gelaten in de tuin of bij de cabin, en weg zijn. Verantwoordelijke, dikwijls gewapende volwassenen die een trektocht maken in de wildernis, alleen of met anderen, en van wie nooit meer iets wordt vernomen. Enorme zoekacties komen in *ieder* van de gevallen op gang, zoekacties zoals we die in Nederland niet kennen. Soms weken lang, honderden Park Rangers, politie, militairen en massa's vrijwilligers, te voet, te paard, met bloedhonden, helicopters, duikers, infrarood camera's, alle toeters en bellen, maar het kind van twee dat nauwelijks kan lopen wordt niet gevonden. De jonge goedgebouwde sporter of jager vindt de weg niet terug. Geen spoor. Of, wat soms nog veel angstiger is, een jong kind wordt bovenop een berg teruggevonden op een onmogelijke afstand van waar het vermist raakte, dood of levend. Hoe is het daar gekomen? Waarom heeft het niet gehuild? Gereageerd op het eindeloos roepen van z'n naam door zoveel bezorgde mensen?

Wat is er gebeurd?

Volwassenen zijn, en blijven vaak spoorloos. Soms worden hun resten teruggevonden, vaak maanden nadat de zoekacties zijn afgeblazen. Kinderen hebben meer geluk, hoewel ook die vaak zonder een spoor verdwenen zijn en nooit worden gevonden. Van de kinderen die wel gevonden worden zijn er veel dood, officieel door blootstelling aan de elementen.. Maar een relatief groot percentage overleeft het avontuur.

Het gebeurt zelden dat kinderen iets kunnen vertellen van wat er is gebeurd, waar, en bij wie ze zijn geweest. Dat kan verschillende redenen hebben. Er is iets met hun herinnering gedaan, of soms zijn de kinderen te jong om zich verbaal te kunnen uitdrukken. Sommige kinderen worden na dagen of weken teruggevonden, en als ze nog leven dan is de eerste zorg voor hun gezondheid, en komen de verhalen pas veel later aan de orde.

Voor alle duidelijkheid: De vermissingen die binnen de parameters van Paulides' onderzoek vallen zijn NOOIT gekoppeld aan misbruik of criminele ontvoering. Vanaf het eerste moment hebben ze een aura van verbijsterende onmogelijkheid, en dat tekent het hele verloop.

Veel van de gevallen die Paulides heeft onderzocht komen uit een combinatie van rapporten en krantenartikelen, en daarin worden de gespreken die mogelijk binnen families worden gevoerd meestal niet vermeld. Een enkele keer is er een kind dat iets vertelt, maar dat wordt vaak niet geloofd, omdat het dingen noemt waarvan de volwassenen 'weten' dat het onmogelijk is.

Honderden vermissingen heeft Paulides onderzocht, uit de 20ste en 21ste eeuw

Vermissingen gebeuren in clusters, vaak vlak bij elkaar, maar met jaren ertussen. Hier ▼ een kaart van de clusters die Paulides vond.

De eerste twee MISSING boeken brachten veel publiciteit. Paulides gaf honderden interviews en lezingen, waarvan er een aantal op YouTube te beluisteren zijn.

Die publiciteit overstroomde hem met reacties; vermissingen die hem tot dan toe onbekend waren, maar ook ervaringen van burgers die relevant waren voor zijn onderzoek.

Van beide categorieën hier een voorbeeld.

Een recent geval, 2010, dat Paulides zelf een van de allervreemdste gevallen noemt die hij is tegengekomen - en dat wil wat zeggen in deze opeenvolging van vreemdheid in drie dikke boeken vol 'vraagtekens'. Op verzoek van de familie noemt Paulides het jongetje 'John Doe'. Als hij verdwijnt is hij drie jaar. Zijn ouders namen contact op met Paulides nadat ze een interview met hem hadden gehoord.. Dit is het verhaal:

In oktober 2010 kampeert de familie aan de oever van een riviertje in de omgeving van *Mt Shasta*, California, een regio gedompeld in legenden.

Op een gegeven moment is John weg. De familie zoekt koortsachtig, maar vindt hem niet. Al snel wordt de sheriff ingeschakeld. Zoals altijd bij jonge kinderen die spoorloos zijn laat men er geen gras over groeien, en binnen de kortste keren komt het hele circus op gang.

John wordt gevonden, gezond en wel, vijf uur na zijn verdwijning, pal naast een pad dat de hulptroepen al vele malen hebben gelopen zonder hem te vinden. Dat is een 'gewoon' aspect van deze gevallen: een kind wordt gevonden op een plek waar al honderd keer gezocht is. Goed en systematisch gezocht. Geen kind.

Dan ineens is hij er, vaak bewusteloos of slapend. *Wie heeft het kind daar neergelegd om gevonden te worden?*

John is een uitzonderlijk pienter jongetje, met gedrag en taalbeheersing boven zijn jaren.

Als John bij zijn familie terugkomt zegt hij niet veel over zijn avontuur.

Maar als hij thuis zijn grootmoeder ziet, komt het verhaal los:

Hij was bij haar tweelingzus geweest toen hij weg was. Van de eigenlijke verdwijning wist hij zich niets te herinneren, maar de 'grootmoeder' had hem verzorgd in een grot die hij ook 'dungeon' noemde: kerker.

Daar was het donker toen hij wakker werd. Er was een ladder die omhoog ging en daar was licht. De vrouw was aardig en beleefd tegen hem, en wilde zijn buik zien. Eerst dacht hij dat het echt zijn grootmoeder was, maar toen zag hij vonken uit haar hoofd komen, en toen bedacht hij dat ze misschien een robot was. Er waren meer 'robots' in de grot, maar die bewogen niet. Ook zag hij geweren tegen de muren en tassen waar stof op lag.

Toen hij er al een tijd was legde de 'grootmoeder' een stukje plakkend papier op de grond en vroeg hem daarop te poepen, maar hij zei dat hij niet moest. Ze drong niet aan. Even later bracht ze hem naar een plek in het hoge gras. Hoe hij daar precies was gekomen herinnerde hij zich niet, maar hij kreeg instructies te blijven waar hij was.

Korte tijd later werd hij gevonden.

John zei uitdrukkelijk dat hij tijdens zijn ontvoering nooit bang was geweest. Blijkbaar was daar ook geen reden voor. Het verhaal veranderde in de loop van de tijd niet, John bleef bij zijn oorspronkelijke herinneringen.

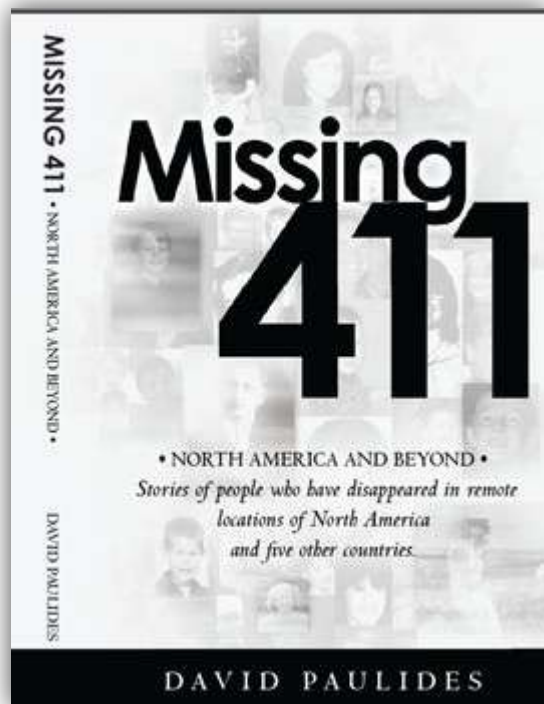
Maar nu iets dat misschien licht op dit soort gevallen kan werpen, als de mogelijkheid bestond ze verder te onderzoeken.

De grootmoeder van John, de echte, werd door Paulides bevroegd. Ze vertelde dat ze enkele maanden eerder heel toevallig op de exacte plek van de verdwijning van John had gekampeerd, met een vriendin. Die had in hun truck geslapen, maar zij had die nacht onder de sterren doorgebracht aan de oever van het riviertje.

's Morgens was ze wakker geworden met een stekende pijn onderin haar nek. Haar vriendin had gekeken, maar niets anders gevonden dan een rood vlekje. Daar had ze toen verder niet meer bij stilgestaan, maar later was ze zich af gaan vragen of er mogelijk een verband was tussen de rode plek, en haar 'dubbel' in de grot.

Paulides trekt geen conclusies, dat laat hij, zoals altijd, aan de lezer over.

De mijne is dat van de grootmoeder tijdens haar eigen campingtrip een blauwdruk is gemaakt door wie of wat dan ook, die later gebruikt kon worden om het ontvoerde kind (dat al in de planning geweest moet zijn) vertrouwen in te boezemen. We weten dat sommige mensen van jongs af aan worden gemonitord door aliens, en regelmatig worden ontvoerd, waarbij fysiek onderzoek een steeds terugkerende factor is. De bekende auteur *Whitley Strieber* is een van die mensen die op grond van zijn eigen ervaringen verhalen heeft verzameld van mensen die steeds weer ontvoerd worden.

Wie Paulides' boeken leest en een beetje op de hoogte is van zowel de paranormale, UFO en Bigfoot literatuur kan niet anders dan verbanden zien, die Paulides zelf ongetwijfeld ook ziet maar waarover hij zich niet uitlaat. Dat is goed, want dat maakt de boeken feitelijk en objectief. Hoewel hij zelf een jarenlang gedreven onderzoeker en gedegen kenner van het Bigfoot fenomeen is, komt dat woord in geen van de boeken voor. Hetzelfde geldt voor UFO's.

Maar in zijn lezingen pleit Paulides voor een meer grensoverschrijdend onderzoek, omdat de verschillende fenomenen raakvlakken hebben en misschien wel nauwer met elkaar verbonden zijn dan we willen geloven.

We (kunnen) weten dat aliens tot veel in staat zijn: hun techniek is de onze misschien wel miljoenen jaren vooruit. Naar hun 'hidden agenda' kunnen we alleen gissen, maar de oplettende geïnteresseerde stuit steeds op manipulatie, in de vorm van shapeshifting, hologrammen, het implanteren van valse herinneringen. Onzichtbaarheid en het vermogen door muren te gaan en materie te manipuleren zoals we dat kennen uit StarTrek zijn andere steeds terugkerende thema's..

De laatste tijd is er meer aandacht voor de relatie tussen UFO's en Bigfoot, die soms op dezelfde plekken worden waargenomen. Verschillende schrijvers deden specifiek

onderzoek naar die relatie.

Een enkele keer spreekt een ontvoerd kind over 'een grote beer', maar bedoelt hij dan een Bigfoot?

Ook komt het voor dat een kind een wolf noemt, en ook 'wolven' hebben in de paranormale literatuur een tintje, hoewel een wolf uiteraard meestal gewoon een prachtig dier is en niets meer. Maar soms....

En dan is er die vreemde onverklaarbare weeromslag, die Paulides noemt als een van zijn meest opvallende criteria: In het grootste percentage van de verdwijningen van kinderen en volwassenen, misschien wel 80%, slaat het weer om zodra de zoekactie op gang komt. Iemand verdwijnt bij normaal of mooi weer, en de spoorzoekers moeten het zonder sporen doen omdat hevige regenval, harde wind, mist of dichte sneeuwval alle sporen uitwist en de hele zoekactie ernstig bemoeilijkt.

Plotselinge weeromslag in bergachtig gebied is op zich niet ongewoon. Maar gekoppeld aan de in de boeken beschreven gevallen, en het moment waarop is het op z'n minst opmerkelijk.

Weer kan gemanipuleerd worden. Mensen proberen dat al eeuwen, maar er is weinig betrouwbaar succes. Anders ligt dat bij aliens, voor wie die manipulatie allicht een peulenschil is. Het zou te ver voeren om daar op in te gaan, maar ook daar is literatuur over.

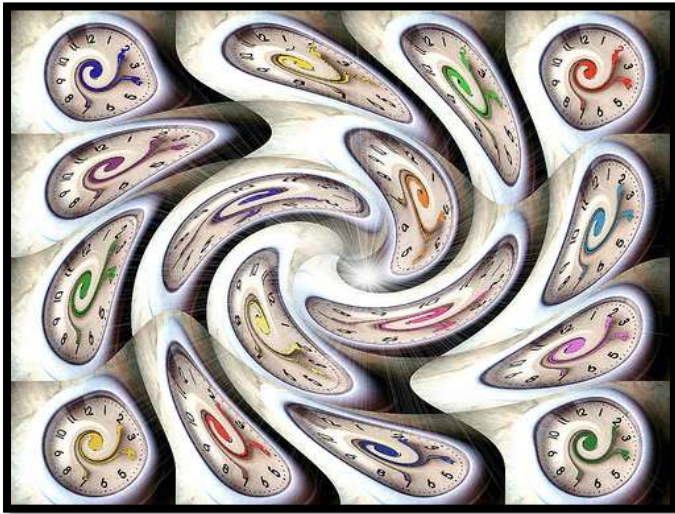
En hoe zit het met dimensies? Veel natuurkundigen geloven dat die er zijn, elf, of oneindig veel, dat doet er niet toe. Maar de paranormale literatuur spreekt steeds weer over een bepaald soort ervaring die gemeenschappelijke kenmerken heeft: een onwerkelijk en 'vreemd' gevoel. De wereld lijkt stil te staan, en er zijn geen vertrouwde geluiden, geen verkeer op een anders drukke weg. Soms is er een verplaatsing naar een andere tijd, een 'time-slip'. Het bekendste voorbeeld is dat van de twee Engelse dames *Moberley* en *Jourdain* op vakantie in Versailles, die Marie Antoinette in een 18de eeuwse Versailles tegenkomen en daar in 1911 het boekje '*An Adventure*' over schreven. *Whitley Strieber* beschrijft in een van zijn boeken (ik weet niet meer welk) een eigen ervaring: op een heel gewone dag brengt hij het vriendje van zijn zoontje naar huis, en neemt een bekende afslag van de snelweg. Een buurt die hij kent ziet er opeens heel anders uit. De huizen zijn hetzelfde, maar rijk versierd met houtsnijwerk. De hele omgeving doet totaal onwerkelijk aan. Strieber is een andere dimensie in- en gelukkig ook weer uitgereden.

Individueel kan men zulke gevallen proberen te ontcrachten, maar zoals altijd begint zich een patroon te vormen als je meer gevallen tot je door laat dringen. En er zijn er talloze. Sommigen duren enkele seconden, andere uren. Maar steeds is er dat gevoel van desoriëntatie waar niet altijd meteen de vinger op te leggen is.

Zo'n geval werd aan Paulides gemeld door een man die hem contacteerde na een interview. Die vertelde dat hij met zijn broer het familiebedrijf runde, een ranch waar hij was opgegroeid en waar hij elke hoek van kende. Duizenden malen had hij het grote gebied doorkruist. Ranches kunnen enorm uitgestrekt zijn. Er waren een paar koeien zoek. De broers, jongens nog, gingen op weg om ze te zoeken, toen ze zich ineens 'vreemd' begonnen te voelen. Alles rondom hen werd doodstil, en geen van beiden herkende de omgeving. Nergens aanknopingspunten, de ranch was onbekend terrein geworden. Er zat niets anders op dan door te lopen, op zoek naar een oriëntatiepunt.. Het was angstig geweest. Toen ze een stuk natuur met veel groen binnengingen waren de geluiden terug, en ze hoorden hun vader roepen. Blijkbaar waren ze maar 100 meter van het huis verwijderd, maar er moet een hoop tijd verlopen zijn, want de vader had verschillende schoten afgevuurd om hen

de richting te wijzen. Die schoten hadden ze niet gehoord. De Rancher geloofde dat hij en zijn broer door een tijd-tunnel waren gegaan naar een andere dimensie, en een andere plaats.

Malidoma Somé beschrijft een dergelijke gebeurtenis in 'Of Water and the Spirit': een ontmoeting als driejarige met een Kontomblé, een wezen uit een andere wereld, een voor zijn gevoel kort gesprekje, en de dag is grotendeels

voorbij als hij zijn moeder ongerust hoort roepen "Malidoma, waar ben je?"

Verdwenen tijd - een verschijnsel dat zowel in verband met UFO's als in de folklore van 'The Good people' - elfen, voorkomt. Astrofysicus en UFO onderzoeker Jacques Vallée was een van de eersten die dat verband onderzocht.

Maar verdwenen tijd is er ook bij Time-slips - als de tijd ophoudt lineair te zijn. Het komt vaker voor dan we denken, en in principe kan het iedereen overal overkomen.

Maar terug naar Paulides - hoe kunnen al die elementen: Bigfoot, UFO's, tijdverschuivingen, dimensies, plotseling extreem weer, doden en levenden, zorg en verwaarlozing (komen we nog op), trance, het altijd vergeefse tracken van bloedhonden, 'beren' en 'wolven', de FBI die kennelijk méér weet

maar er niet naar handelt met elkaar gerijmd worden?

Dat kunnen ze niet, tenzij we er onze door de literatuur ingegeven theorieën op loslaten. Misschien moeilijk te volgen voor iedereen die weinig informatie heeft over wat zich op het gebied van 'weirdness' in Amerika afspeelt. Dus de lezer zal mijn speculaties even voor lief moeten nemen.

Stel u het volgende mogelijke scenario's voor ... Mogelijk. Geen enkele zekerheid wat dan ook.

Laten we aannemen dat Aliens en Bigfoot inderdaad een verband hebben. Beiden zijn interdimensionale wezens, die gebruik maken van tijd-tunnels om te komen en gaan. Aliens waken over Bigfoot, maar Bigfoot is niet onkwetsbaar.

Misschien zijn de uitstervende Neanderthalers destijds 'gered' door aliens om hun DNA te bewaren, en zijn ze later weer 'uitgezet' op veilige plaatsen: o.a. middenin de woeste Amerikaanse natuur, en in de sneeuw van de Himalaya. Op z'n minst sommigen hebben het vermogen zich onzichtbaar te maken.

Aliens zijn duidelijk op zoek naar gegevens over ons. Er worden proeven gedaan met voortplanting, sommigen menen bewijzen te hebben dat het hier al wemelt van hybrids.

Paulides' verdwijningen spelen zich af in Bigfoot territory. Misschien dat ze in opdracht van aliens kinderen stelen en volwassenen meenemen. Volwassenen wordt hun geweer afgenomen of in stukken gebroken, want Sasquatch (de meer gebruikelijke naam voor de Amerikaanse Bigfoot) is niet dol op jagers. Geef ze 's ongelijk. Sommige volwassenen, meestal mannen met een goede conditie en veel wildernis skills, verdwijnen totaal. Of hun resten worden gevonden, meestal maar heel weinig resten: een paar botten, wat fragmenten kleding, een kapot geweer. Proviand, messen, wild dat geschoten is: verdwenen. Maakt Bigfoot korte metten met sommige agressieve gewapende volwassenen? Worden degenen die totaal verdwijnen meegenomen door aliens, voor experimenten? Voor een doel waar de CIA en de FBI van weten maar hun mond over houden? Of zijn ze in een andere dimensie terechtgekomen van waaruit ze de weg terug niet meer weten?

Kinderen is een andere kwestie.

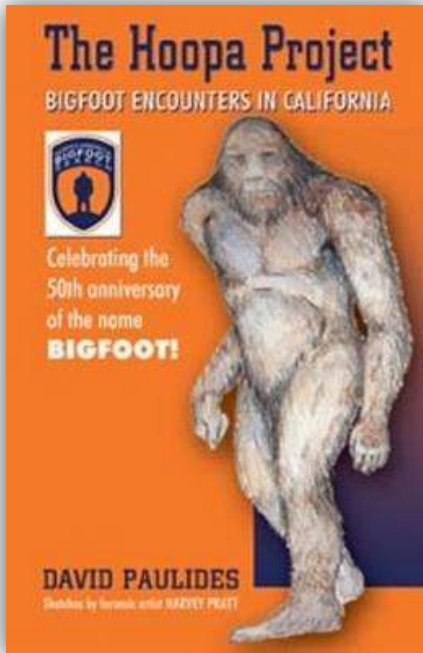
Het patroon is dat jonge kinderen praktisch van onder de ogen van hun ouders verdwijnen, niet huilen, soms spontaan het bos ingaan, vaak samen met een onafscheidelijke hond.

Het lijkt of ze in die gevallen geroepen worden, telepathisch.

Is er ook telepatie in het spel bij de bloedhonden, die geen spoor kunnen vinden of het weigeren te volgen maar blijkbaar ook niet opgewonden, bang of agressief zijn, zoals normaal als ze 'wild' ruiken of een geur oppikken? Jonge kinderen worden gelukkig vaak levend teruggevonden, en wonderbaarlijk gezond, na noodweer, dagen van afwezigheid en het verlies van beschermende kleding en schoenen. Vaak zijn wat schrammen de enige uiterlijke verwondingen. Soms zijn ze duidelijk ergens heengebracht waar ze gevonden worden: langs een pad, vlakbij de plaats van verdwijning, waar natuurlijk al talloze malen gezocht is. Soms ook zijn ze op onmogelijke plaatsen terechtgekomen, mijlen ver weg, op een steile helling waar geen enkel jong kind op eigen kracht kan komen.

Maar opvallend is dat ze soms zo zijn neergelegd dat ze niet weg kunnen: tussen takken, onder een overhangende rots die ze belet weg te lopen. Het kind is bewusteloos of slaapt, praat verward, en herinnert zich weinig of niets. Van psychische trauma's lijkt geen sprake te zijn.

Andere kinderen hebben minder geluk: ze zijn ergens - meestal op een bijna onbereikbare plaats - achtergelaten waar ze niet op tijd worden gevonden en zijn waarschijnlijk gestorven door kou en ontbering. Ook in die gevallen lijken de meesten 'neergelegd' in een slaaphouding.

Mijn idee is dat kinderen telepathisch worden geroepen en in een soort trance-toestand zijn meegenomen door Bigfoot, misschien in opdracht van aliens. Nadat hun DNA en gezondheid is gecheckt worden ze al of niet snel teruggebracht. Misschien dat het moederinstinct van sommige Bigfootvrouwtjes ze ingeeft het kind eten en veilig onderdak te geven tot de stortbuien voorbij zijn, want soms worden kinderen helemaal droog teruggevonden terwijl het noodweer is geweest.

Dat weer kan door aliens veroorzaakt zijn om de zoekactie te frustreren, als ze genoeg belang hebben bij juist dat kind.

Misschien gaat de zorg af en toe mis, en komt een kind ergens terecht waar het sterft, hoewel dat niet de bedoeling was.

Uit alles blijkt dat de kinderen zelf niet in paniek zijn geweest. Huilen en schreeuwen draagt ver in de bergen. Misschien ook waren ze in een schemertoestand. Honderden mensen zoeken, en niemand heeft iets gehoord. Kinderen zijn nooit wanhopig bezig zich rennend een weg naar huis te banen. Ze liggen of zitten ergens, dood of levend ..wachtend tot ze gevonden worden. Ze hebben nooit antwoord gegeven op het dagenlange geroep van hun naam. Hebben ze dat niet gehoord? Waar waren ze????

Hoewel er in veel gebieden beren en poema's zijn, is geen enkel kind aangevallen door roofdieren.

Zou het kunnen zijn dat een kind denkt dat hij maar even weg is geweest, terwijl het in werkelijkheid dagen of weken waren? Is hij meegenomen in een andere dimensie waar Bigfoot toegang heeft, misschien met de hulp van een 'portal' dat aliens kunnen openen op elke gewenste plek? Heeft hij daarom niets gemerkt van de zoekacties?

En wolven? Het boeiende boek *'The Hunt for the Skinwalker'* van *Colm Kelleher* en *George Knapp* over de bizarre gebeurtenissen op de UTAH *Skinwalker Ranch* begint met een onvergetelijk verhaal over een wolf die geen wolf is, veel te groot, veel te tam, ongevoelig voor kogels, en verdwijnt alsof hij de lucht in is gestegen.

In *Verwondering nr. 10* heb ik dat verhaal beschreven.

'Skinwalkers' zijn in de Native American traditie mensen die zich in dieren kunnen veranderen, een 'geloof' dat op de hele wereld leeft. Wolven hebben wat dat betreft een slechte reputatie, en 'lycantropie', het verschijnsel van de weerwolf is aanleiding geweest voor menig boek en film.

Native Americans hebben een eeuwenlange traditie wat betreft Skinwalkers.

Maar ook UFO's hebben daar een rol in. Alweer.

Ik hoorde pas een radiouitzending van een wetenschapper die zich vlakbij de nu hermetisch afgesloten (waarom?) *Skinwalker Ranch* bevond, samen met een collega. Daar zagen ze enkele grote oranje orbs in hun richting komen, die ze filmde. Een van de orbs kwam heel dichtbij, en veranderde in een grote wolf, die niets deed, maar de waarnemers wel even uit hun evenwicht bracht. De film had niets geregistreerd, en ook dat is niets nieuws.

Paulides beschrijft in zijn laatste boek een wonderlijk geval uit 1906: een kind van anderhalf dat is verdwenen wordt door zijn vader teruggevonden in een grot, onder bizarre omstandigheden: een grote moederwolf is bezig haar pups te voeden. Een van haar 'pups' is de verdwenen baby. De wolf kijkt verbaasd op, maar onthoudt zich van agressie, en de vader kan zijn kind meenemen. Een gewone wolf? Die een mens toestaat in de buurt van haar jongen te komen? Vast niet.

Kunnen aliens andere wezens inzetten voor hun eigen doeleinden?

Wat die doeleinden zijn kunnen we niet raden. Maar in hoeverre worden die doeleinden gesanctioneerd door de 'classified' cultuur van CIA Amerika?

Een grote ergernis van Paulides is dat hij geen toegang krijgt tot een database van alle verdwijningen in Nationale parken. Hij weet zeker dat die er is, maar het beleid is dat journalisten voor een dichte deur staan. Men zegt dat gegevens worden vernietigd en dat er geen lijsten bestaan. Dat kan niet alleen zijn vanwege het gevaar van afname van het aantal toeristen in de Nationale Parken, wanneer alle feiten openbaar zouden zijn. Er moeten ook andere redenen zijn, denkt Paulides.

Daarom doet hij geweldig veel moeite het publiek voor te lichten, tot de *Disclosure* een feit is.

Ik vrees dat hij daar nog lang op kan wachten.

